

Estimados diocesanos:

El ser humano tiene como característica básica la relación con sus semejantes. El crecimiento personal en todas sus dimensiones le compete y le compromete a cada uno desde su radical libertad personal que ejerce con todas las consecuencias. Además de la preocupación por su individualidad, que lo hace único e irrepetible, el ser humano tiene una innata búsqueda del otro para compadecerse, para solidarizarse, para construir; previo a todo ello la procreación, la vida que nace, es cosa de dos individuos. También el ser humano busca al otro para enfrentarse y luchar hasta la muerte en favor de su propia dignidad o para oponerse a lo que considera una evidente injusticia.

Todos tenemos experiencia de haber pertenecido a una asociación o a un organismo que nos ha servido para el cuidado y desarrollo de las propias convicciones o para el fomento de las propias habilidades y aficiones. Ha nacido por doquier una gran variedad de asociaciones culturales, deportivas o religiosas que ayudan a tejer una trama social que potencia y enriquece la convivencia. Algunas llevan muchos siglos de existencia. Los estudios sobre la antropología constatan que el ser humano, desde siempre se ha asociado para trabajar, para defenderse o para divertirse. Siempre necesita el apoyo de otro para subsistir. Pinturas y restos fósiles corroboran esta actividad asociativa desde el principio.

En la actualidad hay una queja bastante general respecto a las asociaciones que se centra, sobre todo, en la falta de compromiso explícito de los asociados. Muchas veces abdicamos de la propia responsabilidad y dejamos todo el trabajo en la dedicación entusiasta de unos pocos. Eso sí, con una recriminación acusando que todo lo hace el mismo o que no sabe delegar o distribuir las tareas que benefician a todos. Hay otra queja que oigo en repetidas ocasiones, la falta de personas jóvenes que puedan relevar a las generaciones anteriores.

Mi comentario de hoy no aspira a constatar situaciones o a reconocer evidencias. Pretender resaltar los aspectos positivos de las asociaciones juveniles, agradecer su existencia, apoyar sus justas finalidades, colaborar en sus planteamientos de igualdad, de libertad, de paz...son algunos de los propósitos que todos deberíamos potenciar.

En un plano más cercano a mi cosmovisión quiero insistir en que hay todavía, gracias a Dios, grupos cristianos en las parroquias, en los centros educativos o al amparo de alguna comunidad religiosa. Sus miembros se reúnen para rezar, para cantar o para formarse; también para dedicar parte de su tiempo a los más frágiles de la sociedad, sean niños, ancianos o emigrantes; son conscientes, en definitiva, de la importancia del mandato de Jesucristo para su crecimiento personal y para el amor a los semejantes. Los adultos y, sobre todo, quienes detentan alguna responsabilidad en la comunidad eclesial están obligados a promover y acompañar a los jóvenes en su formación y compromiso. Tenemos que hacer un esfuerzo por conocer la existencia de esos grupos, sus deseos y sus proyectos. También sus limitaciones y carencias. Todos los cristianos tenemos que manifestar alegría por estas iniciativas juveniles que nos recuerdan a muchos los años pasados en ambientes parecidos y que tanta satisfacción nos ha causado.

La Delegación Diocesana de Pastoral de Jóvenes es un buen instrumento para coordinar todas las actividades que en este ámbito se desarrollan. Colaboremos todos a dar visibilidad a los distintos grupos que enriquecen a nuestra comunidad diocesana y prestan un buen servicio a toda la sociedad.

Con mi afecto y bendición.

Estimats diocesans:

L'ésser humà té com a característica bàsica la relació amb els seus consemblants. El creixement personal en totes les seves dimensions és responsabilitat i compromís de cadascú, des de la seva radical llibertat personal que exerceix amb totes les conseqüències. A més de la preocupació per la seva individualitat, que el fa únic i irrepetible, l'ésser humà posseeix una innata recerca de l'altre per a compadir-se'n, per a solidaritzar-s'hi, per a construir; i encara, abans de tot això, la procreació, la vida que neix, és cosa de dues persones. També busca l'altre per enfrontar-s'hi i lluitar fins a la mort en favor de la seva pròpia dignitat o per oposar-se al que considera una evident injustícia.

Tots tenim experiència d'haver pertangut a una associació o a un organisme que ens ha servit per a la cura i desenvolupament de les pròpies conviccions i per al foment de les nostres habilitats i aficions. Arreu han nascut una gran varietat d'associacions culturals, esportives i religioses que ajuden a teixir una trama social que potencia i enriqueix la convivència. Algunes tenen molts segles d'existència. Els estudis sobre l'antropologia constaten que l'ésser humà, des de sempre, s'ha associat per treballar, per defensar-se i per divertir-se. Sempre necessita el suport de l'altre per subsistir. Les pintures i restes fòssils corroboren aquesta activitat associativa des dels orígens humans.

En l'actualitat hi ha una queixa bastant generalitzada a les associacions que se centra, sobretot, en la falta de compromís explícit dels associats. Moltes vegades abdiquem de la nostra responsabilitat i deixem tot el treball a la dedicació entusiasta d'uns pocs. Això sí, recriminant i acusant que tot ho fa el mateix i que no sap delegar i distribuir les tasques que beneficien tothom. Hi ha una altra queixa que sentim en repetides ocasions: la falta de joves que puguin rellevar les generacions anteriors.

El meu comentari d'avui no aspira a constatar situacions o a reconèixer evidències. Pretenc remarcar els aspectes positius de les associacions juvenils, agrair la seva existència, donar suport a les seves justes finalitats, col·laborar en els seus plantejaments d'igualtat, de llibertat, de pau... Aquests són alguns dels propòsits que tots hauríem de potenciar.

A un nivell més proper a la meua cosmovisió vull insistir que hi ha encara, gràcies a Déu, grups de cristians a les parròquies, als centres educatius i a l'empara d'alguna comunitat religiosa que es reuneixen per resar, per cantar i per formar-se; també per dedicar part del seu temps als més fràgils de la societat, siguin nens, ancians o emigrants. Cristians que són conscients, en definitiva, de la importància del mandat de Jesucrist per al seu creixement personal i per a l'amor als altres. Els adults i, sobretot, els qui tenen alguna responsabilitat en la comunitat eclesial estan obligats a promoure i acompanyar els joves en la seva formació i compromís. Hem de fer un esforç per conèixer l'existència d'aquests grups, els seus desitjos i els seus projectes, i també les seves limitacions i mancances. Tots els cristians hem de manifestar alegria per aquestes iniciatives juvenils que a molts ens recorden els anys passats en ambients semblants i que tanta satisfacció ens han produït.

La Delegació Diocesana de Pastoral de Joves és un bon instrument per coordinar totes les activitats que es desenvolupen en aquest àmbit. Col·laborem-hi tots i donem visibilitat als diferents grups que enriqueixen la nostra comunitat diocesana i presten un bon servei a tota la societat.

Amb el meu afecte i benedicció.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida